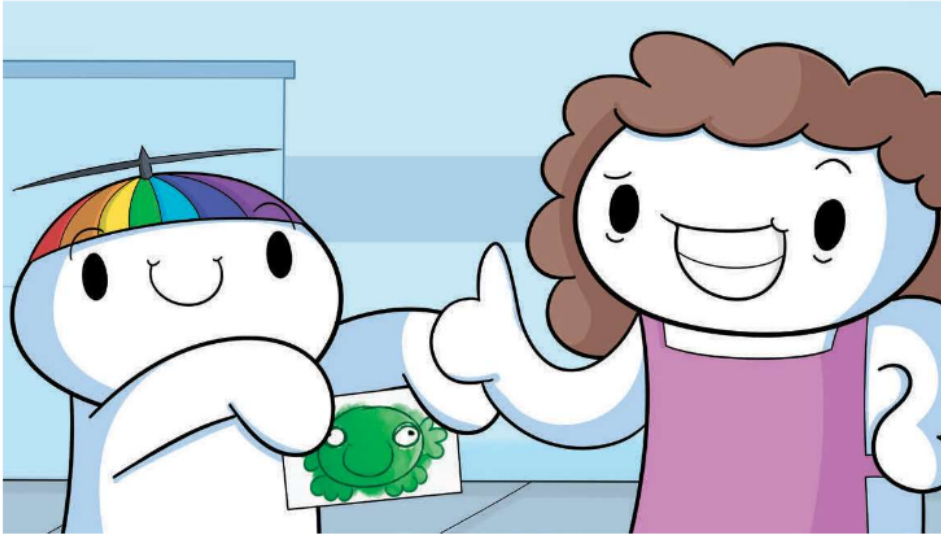

Capitolul 1

De ce nu-s priceput la artă (și de ce a fi nepriceput la ceva n-ar trebui să te oprească)

La început toți suntem niște artiști proști. Iar unii rămân așa. Din fericire, alții progresează. Nimănui nu-i place să audă asta, dar progresul e, în principal, rezultatul a câteva sute de ore de exercițiu. Dacă adulții le-ar spune copiilor despre câtă muncă e nevoie să devii artist, copiii și-ar abandona visele și și-ar face alte planuri pe când ar ajunge în grupa mijlocie la grădiniță. De aceea adulții le spun copiilor mici că sunt artiști grozavi, chiar dacă ei sunt, de fapt, groaznici.

Dacă ai fi văzut desenele mele timpurii, n-ai fi crezut că aş putea deveni artist. Desenele mele n-au fost niciodată dintre cele care ajungeau să fie expuse cu mândrie pe frigider. Majoritatea spațiului de pe frigider îi revenea surorii mele gemene, Faith. A avea așa o înclinație spre desen, încât chiar îți puteai da seama ce reprezentau desenele ei.

Odată, la o oră de desen din școala primară, am pictat un frumos portret al unei persoane. Nu mai am originalul, dar încerc să-l recreez aici:

În caz că nu-ți dai seama, asta încercam să fac:

Nu știu de ce, dar învățătoarea nu mi-a înțeles viziunea artistică. Când a venit timpul să expună desenele tuturor pe perete, pe al meu l-a agățat cu susul în jos.

Nu știu ce crezi tu, dar mie mi se pare că desenul ăsta nu are absolut niciun sens cu capu-n jos.

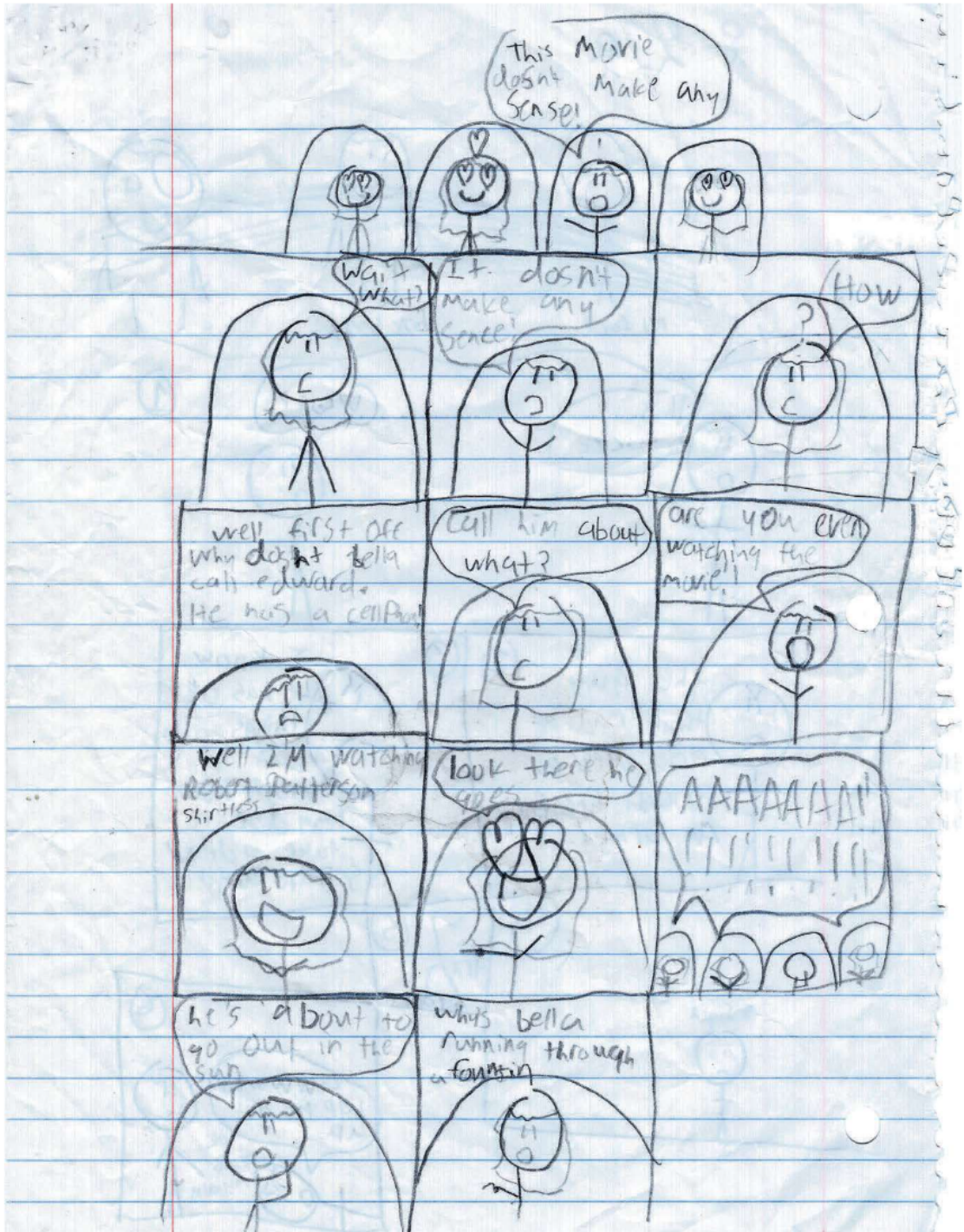
Pe de altă parte, Faith dădea dovadă de atâta talent artistic, încât, când eram amândoi în clasa a treia, mama a înscris-o la ore suplimentare de desen. Voiam să merg și eu, nu mai știu de ce, așa că mama m-a înscris și pe mine. În timp ce Faith desena câini, pisici și alte animale care arătau realist, eu făceam desene cu Găina Godzilla.

Uite, Găina Godzilla se înalță până la culoarul de zbor al avioanelor și aruncă cu flăcări și ouă. Asta e artă.

După ce cursul s-a încheiat, n-am mai prea desenat. Locul de pe frigider îi aparținea cu tot lui Faith. Nu-mi amintesc dacă vreunul dintre profesorii de desen din școală m-a încurajat, dar, dacă a făcut-o, era probabil doar din politețe.

Dar apoi am intrat la gimnaziu și am făcut o bandă desenată ca să impresionez o fată. Era fană *Amurg*, așa că am făcut o bandă desenată despre oameni care se uitau la filmul respectiv. Nu era amuzantă și nu era bine desenată, dar a fost un moment important.

Apropo, asta nu e banda desenată originală. Pe aia i-am dat-o fetei. Nu știu dacă i-a plăcut sau dacă a păstrat-o, dar, de vreme ce m-am distrat făcând-o, am desenat-o din nou și le-am arătat-o prietenilor mei. Nici lor nu știu dacă le-a plăcut, dar am hotărât să fac în continuare benzi desenate.

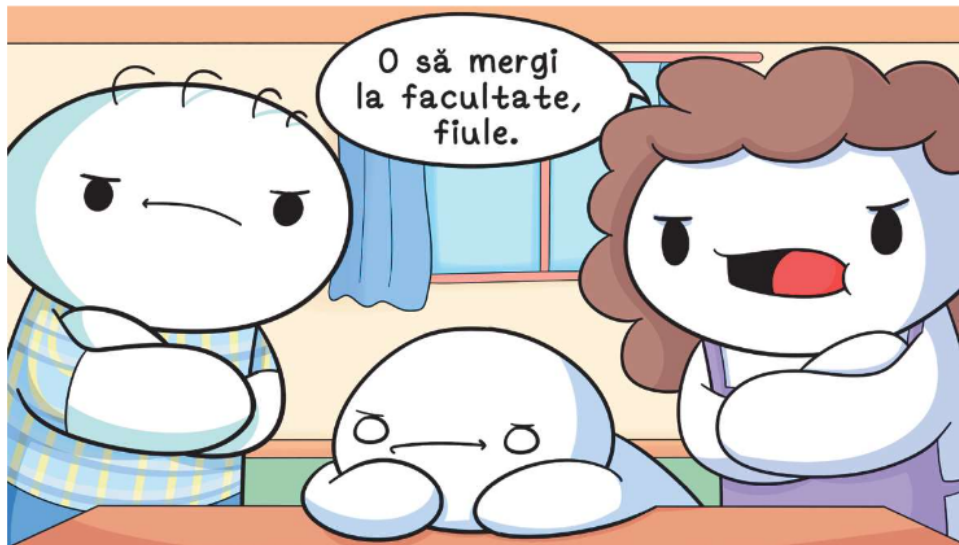
Am început să desenez șase benzi desenate pe săptămână și să le dau prietenilor mei, care le citeau în timp ce ar fi trebuit să fie atenți la ore.

Prietenilor mei le plăcea la nebunie acest mod de-a petrece timpul. Profesorilor mei, nu prea. Odată, un profesor a mototolit o pagină întreagă cu desenele mele pentru că le distrăgea atenția colegilor de la oră, chipurile. Consider că asta a fost prima mea recenzie pozitivă, căci demonstra că oamenii mai degrabă mi-ar fi citit benzile desenate decât să asculte un profesor. (Desigur, acel concurs nu e atât de greu de câștigat...)

În orice caz, am ajuns să fiu cunoscut ca „tipul cu benzile desenate”, ceea ce, drept vorbind, nu e cea mai rea poreclă pe care o poți primi în liceu.

În cele din urmă, am vrut să duc benzile desenate la următorul nivel. De fapt, am vrut să fac din ele o carieră. Nu există moment de mândrie mai mare în viața părinților decât atunci când fiul lor le spune că vrea să fie ilustrator de benzi desenate.

M-au susținut din toată inima.

Cinci ani mai târziu, munca mea asiduă e dovada că talentul e 90% hotărâre, 10% noroc chior și 3% neatenție. Am continuat să exersez. Iar acum, în timp ce Faith desenează peisaje uimitoare, eu desenez personaje palide și chele. Probabil că ai prefera să pui pe frigider tot desenele ei, dar desenele mele sunt peste tot pe internet. Deci până la urmă totul s-a rezolvat.

Capitolul 2

Molia Harry

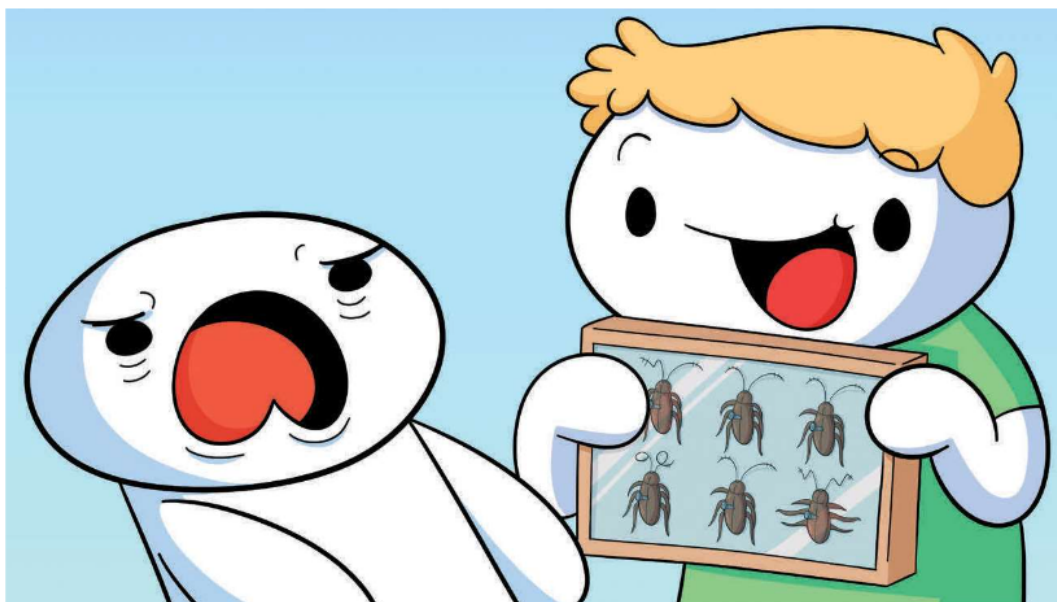
Numele de alint pe care mi l-a dat bunica e Greieraș. Nu știu cum i s-a năzărit numele și nu are legătură cu următoarea poveste, în afară de faptul că amândouă au de-a face cu insecte.

Când îți pui o dorință
sau ceva de genul...

Nu sunt neapărat un fan al insectelor. Buburuzele sunt în regulă, să zicem. (Buburuzii, nu prea.) Dacă întrebi oamenii care e insecta lor preferată, cel mai des ți se va spune că fluturii. Ceea ce e ciudat, pentru că fluturii sunt doar niște molii colorate. Dar, dintr-un motiv sau altul, toată lumea crede că fluturii sunt superiori moliilor.

Facem cărți pentru copii despre fluturi: îi folosim ca metaforă a transformării, mergem pe câmpuri și ne agităm să-i prindem în plase, iar unii oameni chiar îi colecționează. Desigur, acei oameni îi prind apoi cu ace de tăblițe ca să-i expună, dar ce contează, tot un compliment e. Câte alte insecte pot spune că primesc atâta afecțiune? Imaginează-ți dacă am iubi gândacii de bucătărie așa mult.

Moliile, pe de altă parte, sunt varianta necioplită a fluturilor.

Chiar dacă moliile și fluturii sunt, practic, aceeași creatură, moliile au o reputație proastă. Râdem de ele pentru că zboară în becuri, deși fluturii ar face același lucru dacă nu ar dormi noaptea. Moliile sunt atât de atrase de lumina puternică, încât ar urma-o până la moarte. Te-ai gândi că acest tip de comportament demonstrează că sunt proaste, dar eu prefer să cred că arată cât de devotate sunt.

